सन्ध्यारुणाभ्रपिशितग्रासगर्वाद् इव क्षणं
तमो रक्षःसु धावत्सु धूमधूम्रेषु सर्वतः । 237
स्फुरद्दीपावलीढं तमालभासुरभीषणे
जृम्भमाणे महारौद्रनिशा नक्तंचरीमुखे । 238
प्रसुप्तराजपुत्रीकात् स्वैरं निर्गत्य मन्दिरात्
अशोकदत्तः स ययौ श्मशानं पुनरू एव तत् । 239
तत्र तस्मिन् वटतरोरू मूले तां पुनरू आगतां
ददर्श राक्षसीं श्वश्रूं विहितस्वागतादरां । 240
तया च सह भूयस् तद् अगमत् तन्निकेतनं
स युवा हिमवच्छृङ्गं मार्गोन्मुखबधूजनं । 241
कंचित् कालं समं बधा तत्र स्थित्वा 'अब्रवीच् च तां
श्वश्रूं, देहि द्वितीयं मे कुतश्चित् कनकाम्बुजं । 242
तच् छ्रुत्वा सा 'अप्य् अवादीत् तं, कुतो ऽन्यत् पङ्कजं मम, ;
एतत् कपालस्फोटस्य विद्यते ऽस्मत्प्रभोः सरः । 243
यत्र 'ईदृशानि जायन्ते हेमाब्जानि समन्ततः,
तस्मात् तद् एकं मद्भर्त्रे प्रीत्या पद्मं स दत्तवान् । 244
एवं तया 'उक्ते सो ऽवादीत्, तर्हि तन् मां सरोवरं
नय, यावत् स्वयं तस्माद् आदास्ये कनकाम्बुजं । 245
न शक्यम् एतद्, रक्षोभिरू दारुणैस् तद् धि रक्ष्यते,
एवं निषिद्धो ऽपि तया निर्बन्धं न स तं जहौ । 246

Digitized by Google